

Jézus, hűséges Testvérünk

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 25:25-27; 1Korinthus 15:50;
Zsidók 2:14-16; 5:8-9; 11:24-26; 12:1-4

„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsid 2:14).

A zsidókhöz írt levél 1. fejezete Jézusról, Isten Fiáról szól, aki uralkodik az angyalok fölött, „az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása” (Zsid 1:3). A 2. fejezetben Jézus az ember Fia, aki kisebb lett az angyaloknál, magára vette az emberi természetet annak minden gyengeségével együtt, egészen a halálig (Zsid 2:7).

A levél 1. fejezetében Isten a következőt mondja Jézusról: „*Én Fiam vagy te*” (Zsid 1:5). A 2. fejezetben Jézus az embereket a „testvéreinek” (Zsid 2:12, RÚF) nevezi.

Az 1. fejezetben az Atya kijelenti a Fiú isteni uralmát (Zsid 1:8-12). A következő fejezetben a Fiú megerősíti az Atya iránti hűségét (Zsid 2:13a).

A zsidókhöz írt levél 1. fejezetében Jézus Isten – Úr, Teremtő, Megtartó és Király. A következő fejezetben Ő a kegyelmes és hűséges emberi Főpap.

Összefoglalva: Jézust hűséges és irgalmas testvérnek láthatjuk abban a leírásban, ami a Fiút az örök, teremtő Isten végső nyilatkozatásként mutatja be (Zsid 1:1-4).

A TESTVÉRÜNK A MEGVÁLTÓNK

Olvassuk el 3Móz 25:25-27, 47-49 szakaszát! Ki válthatta meg azt, aki a szegénysége miatt elveszítette a birtokát vagy a szabadságát?

Mózes törvénye kikötötte: ha valaki olyan szegény, hogy a túlélése érdekében el kell adnia a birtokát – vagy akár önmagát is –, az ötvenedik, jubileumi évben visszakaphatja a birtokát, a szabadságát. A jubileumi év volt a „nagy” szombatév, amikor az adósságokat elengedték, a birtokokat visszaadták és szabadulást hirdettek a foglyoknak.

Viszont a várakozás ötven éve hosszú idő. Mózes törvénye ezért határozta meg, hogy a legközelebbi hozzátartozó megfizethette az adósságból fennmaradt részt, így hamarabb megválthatta a rokonát.

A legközelebbi hozzátartozó volt az is, aki biztosította, hogy igazságot szolgáltattak emberölés esetén. Ő volt a bosszúálló, aki üldözőbe vehette és megbüntethette közeli rokona gyilkosát (4Móz 35:9-15).

Olvassuk el Zsid 2:14-16 szakaszát! Hogyan jellemzi Pál ebben az ígeszakaszban Jézust?

Ez a rész az ördög rabszolgáinak nevez bennünket, de Jézus a Megváltónk. Ádám bűnbeesésével az emberek Sátán uralma alá kerültek. Ennek következtében nem volt erőnk ellenállni a bűnnek (Róm 7:14-24). Ám ami ennél is rosszabb, a vétünk halálbüntetést követelt, amiért nem fizethetnének váltságot (Róm 6:23), tehát reménytelen volt a helyzetünk.

Jézus viszont magára vette emberi természetünket, hús-vér emberré lett. Ő a legközelebbi hozzátartozónk, aki megváltott bennünket. Nem szégyellt minket a „*testvéreinek*” (Zsid 2:11, RÚF) nevezni.

Paradox módon az isteni természetét is kinyilvánította Jézus azzal, hogy magára vette a mi természetünket és megváltott bennünket. Az Ószövetség Jahvét nevezi Izrael valódi Megváltójának, a legközelebbi hozzátartozónak (pl. Zsolt 19:15; Ézs 41:14; 43:14; 44:22; Jer 31:11; Hós 13:14).

Miként tapasztalhatjuk még jobban, hogy milyen közel tud hozzánk kerülni Krisztus? Miért olyan fontos ez a hitünk szempontjából?

NEM SZÉGYELLT MINKET TESTVÉREINEK HÍVNI

A zsidókhöz írt levél kijelenti, hogy Jézus nem szégyell minket a testvéreinek nevezni (Zsid 2:11). Ő egy Istennel, ám minket is a családjába fogadott. Ez az összetartás ellenkező a nyilvános megszégyenítéssel, amit a levél olvasói szenvedtek el a közösségeikben (Zsid 10:33).

Olvassuk el Zsid 11:24-26 részét! Hogyan példázzák Mózes döntései azt, amit Krisztus értünk tett?

Belegondoltunk már abba, mit jelentett Mózesnek, hogy „*a fáraó lánya fiának*” (RÚF) neveztek? Hatalma volt az akkori legnagyobb birodalomban. A legmagasabb polgári és katonai képzésben részesült, neves férfi lett. István azt mondta róla, hogy „*kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben*” (Ap-Csel 7:22, RÚF). Ellen G. White hozzáteszi még ezt is: „*az egyiptomi hadsereg kedveltjévé*” vált, a fáraó pedig „*úgy határozott, hogy örökbefogadott fiúunokáját teszi meg utódjának a trónon*” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 204. o.). Mózes mégis lemondott minden előjogáról, amikor úgy döntött, hogy az izraelitákkal, a tanulatlan és hatalommal nem rendelkező rabszolgánemzettel azonosítja magát.

Olvassuk el Mt 10:32-33, 2Tim 1:8, 12 és Zsid 13:12-15 verseit! Mit kér Isten tőlünk?

A zsidókhöz írt levél olvasóinak részben ez jelentett gondot. Üldözést és elutasítást szenvedtek el, ezért többen szégyellni kezdték Jézust, egyesek a tetteikkel majdhogynem meggyalázták (Zsid 6:6), ahelyett, hogy tisztelték volna Őt. Pál tehát állandóan arra szólítja fel az olvasóit, hogy ragaszkodjanak a hitvallásukhoz (Zsid 4:14; 10:23).

Isten azt kívánja, hogy Jézust az Urunknak és Testvérünknek ismerjük el. Megváltónkként már megfizette az adósságunkat, Testvérünként pedig megmutatta, hogyan éljünk úgy, hogy hasonlíthassunk „*Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsőszülött*” (Róm 8:29, RÚF).

Gondolkodjunk el egy pillanatra a döntésről, amit Jézusnak kellett meghoznia, hogy testvéreinek fogadjon el minket! Neki miért kellett sokkal inkább leereszkednie, mint Mózesnek? Mit árul ez el Isten irántunk való szeretetéről?

HOZZÁNK HASONLÓ TEST ÉS VÉR

A zsidókhöz írt levél kijelenti, hogy Jézus magára vette az emberi természetet, mert így képviselhetett bennünket és halhatott meg értünk (Zsid 2:9, 14-16; 10:5-10). Ez a megváltás tervének alapja és az egyetlen reménységünk az örök életre.

Olvassuk el Mt 16:17, 1Kor 15:50, Gal 1:16 és Ef 6:12 verseit! Az emberi természet mely hiányosságaira utalnak ezek az igeszövegek a „test és vér” kifejezéssel?

A „test és vér” kifejezés hangsúlyozza az emberi természet törekenységét, gyengeségét (Ef 6:12), értetlenségét (Mt 16:17; Gal 1:16) és a halálnak való alávettségét (1Kor 15:50). *A zsidókhöz írt levél* kifejti, hogy Jézus „mindenben hasonlóvá” (Zsid 2:17, RÚF) lett a testvéreihez. Ez azt jelenti, hogy Jézus teljes mértékben emberré lett. Nem csupán „úgy néz ki”, nemcsak „olyannak tűnik”, mint egy ember, hanem valóban emberré lett, egy lett közülünk. *A zsidókhöz írt levél* viszont azt is megemlíti, hogy Jézus különbözött tőlünk *a bűn tekintetében*. Először is, Ő nem követett el bűnt (Zsid 4:15). Másodszor, olyan emberi természete volt, ami „szent, ártatlan, szep-lőtlen, aki bűnösöktől elkülönített” (Zsid 7:26, HUNB). Mi mindannyian követünk el bűnt és vannak bűnös hajlamaink. A bűntől való megkötözöttségünk a természetünk legmélyebb zugában kezdődik: „én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek” (Róm 7:14, HUNB; lásd még 7:15-20) – fogalmazott az apostol. A büszkeség és más bűnös indulatok gyakran még a jó tetteinken is foltot ejtenek. Viszont Jézus természetét nem csúfította el a bűn. Amennyiben Ő is „testi, bűn alá rekesztett” lett volna, hozzánk hasonlóan, akkor neki is szüksége volna Megváltóra. Ehelyett Krisztus jött el Megváltóként, „szep-lőtlen” áldozatul ajánlotta fel magát Istennek értünk (Zsid 7:26-28; 9:14). Az ördög hatalmát Jézus azzal rombolta le, hogy büntelen áldozatként meghalt a bűneinkért. Így lehetővé tette, hogy Isten megbocsásson nekünk és megbékélhessünk vele (Zsid 2:14-17). Krisztus megtörte a bűn hatalmát, erőt ad nekünk az igaz életre, ami azért lehetséges, mert Ő beteljesítette az újszövetségi ígéretet: a szívünkbe írja a törvényt (Zsid 8:10). Sátán végső elpusztítása viszont az utolsó ítélet idején következik be (Jel 20:1-3, 10).

Miért küszködünk olyan sokat a bűnnel annak ellenére, hogy Jézus által már megkaptuk a győzelem ígértét? Hogyan kezdhetünk megtanulni a Krisztusban való elhívásunk magas szintje szerint élni?

TÖKÉLETESEDÉS SZENVEDÉS ÁLTAL

Olvassuk el Zsid 2:10, 17-18 és 5:8-9 szakaszait! Milyen célt szolgált a szenvedés Jézus életében?

Az apostol azt mondja, hogy Isten „*szenvedések által... [tette] tökéletesé*” (RÚF) Jézust. Ez a kifejezés igen meglepő. Az író korábban kijelentette: Krisztus „*Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása*” (Zsid 1:3, HUNB), illetve büntelen, szeplőtlen, romlatlan és szent (Zsid 4:15; 7:26-28; 9:14; 10:5-10). Neki nem kellett semmilyen erkölcsi vagy etikai tökéletlenségen felülkerekednie, hiszen erkölcsi és etikai téren is tökéletes volt. *A zsidókhöz írt levél* viszont megemlíti, hogy Jézus átment bizonyos „tökéletesedési” folyamaton, ami eszközt biztosított számára a megmentésünkhöz. Abban az értelemben tökéletesedett, hogy felszerelkezett a megváltói szerepre. Jézus szenvedéseken keresztül „tökéletesedett”, hogy így lehessen az üdvösségünk Fejedelme (Zsid 2:10). Áldozatként kellett meghalnia a kereszten, hogy az Atyának legyen jogos indoka a megmentésünkre. Krisztus volt a tökéletes, az egyetlen áldozat. Istenként megítélhet minket, de az áldozata miatt már meg is menthet bennünket. Jézus a szenvedésen keresztül megtanulta az engedelmisséget (Zsid 5:8). Az engedelmisség két okból volt szükséges. Először is, az engedelmisség tette az áldozatát elfogadhatóvá (Zsid 9:14; 10:5-10). Másodszor, a szenvedései tették lehetővé a számára, hogy a példaképünk lehessen (Zsid 5:9). Krisztus „*megtanulta*” az engedelmisséget, ugyanis korábban még nem került olyan helyzetbe. Istenként kinek kellett volna engedelmeskednie? Ő az örök Fiú, aki egy Istennel, tehát neki engedelmeskedtek, hiszen Ő uralta a világegyetemet. Így Krisztus nem az engedetlenségből haladt az engedelmisség felé, hanem az uralkodásból és a hatalomgyakorlásból az alávetettség és az engedelmisség felé. Isten felmagasztalt Fia lett az ember engedelmes Fia. A kísértések elszenvedése és az azok feletti győzelem miatt lehet Krisztus a kegyelmes és hűséges Főpap (Zsid 2:17-18). A szenvedés nem tette kegyelmesebbé. Épp ellenkezőleg! Az irgalmassága miatt vállalta a kereszthalált, a megmentésünk érdekében (Zsid 10:5-10; vö. Róm 5:7-8). Mégis a szenvedések folytán került igazán kifejezésre és mutatkozott meg a testvéri szeretete.

A büntelen Jézus szenvedett, tehát bűnősként mi mindenképpen fogunk szenvedni. Hogyan tanulhatjuk meg elviselni az élet tragédiáit úgy, hogy közben reményt és bizonyosságot merítünk az Úrtól, aki olyan sokféleképpen, nagy erővel nyilvánította ki a szeretetét irántunk?

TESTVÉRÜNK, PÉLDAKÉPÜNK

Jézus azért is vette fel az emberi természetet és élt közöttünk, hogy a mintaképünk lehessen, mert Ő az egyetlen, aki bemutathatta nekünk, milyen a helyes élet Isten szemében.

Olvassuk el Zsid 12:1-4 szakaszát! Hogyan kell futnunk a keresztényi élet versenyében az apostol szerint?

A megjelölt igeszakaszban Jézus személye kimagaslik azoknak a szereplőknek a hosszú felsorolásából, akiket az apostol a hit példaképeiként nevez meg. Itt úgy utal Krisztusra, mint „*a hitnek fejedelmére és bevégzőjére*”. A görög „*archegos*” („alapító”) szót „úttörőnek” is lehetne fordítani. Jézus a verseny úttörője abban az értelemben, hogy Ő fut a többi hívő előtt. Zsid 6:20 verse pedig „útnyitónak” nevezi. A „bevégzője” kifejezés azt a gondolatot sugallja, hogy Krisztus az Istenben való hit legtisztább formáját mutatta be. Ez a szakasz azt tanítja, hogy Jézus az első, aki sikeresen lefutotta a versenyt, illetve Ő az, aki tökélyre fejlesztette a hit általi élet művészetét.

Zsid 2:13 versében ez áll: „*És ismét: »Én öbenne reménykedem«, majd újra: »Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket Isten adott nekem«*” (RÚF). Jézus kijelentette: az Úrban fog bízni, ezzel Ézs 8:17-18 részére utalt.

Ézsaiás akkor mondta ezeket a szavakat, amikor Izrael északi országa és Szíria felől a hódítás rettenetes veszélye fenyegetett (Ézs 7:1-2). Jézus hite ellentétben állt Akház, a király hitetlenségével (2Kir 16:5-18). Isten intette Akház, hogy bízson benne és kérjen jelet a szabadulásra (Ézs 7:1-11). Már megígérte neki, hogy a fiaként vigyáz rá, mivel Dávid házából származott, ekkor pedig kegyelmesen felajánlotta, hogy egy jellel még megerősíti az ígérteit. A király viszont nem kért jelet, inkább Tiglat-Pilészerhez, Asszíria uralkodójához küldött követeket a következő üzenettel: „*Te szolgál és a te fiad vagyok*” (2Kir 16:7)! Milyen szomorú! Akház jobban szeretett volna Tiglat-Pilészer „fia” lenni, mint Istené! Jézus azonban Istenbe és abba az ígértebe vetette bizalmát, hogy a lába alá fogja vetni az ellenségeit (Zsid 1:13; 10:12-13). Az Úr ugyanezt ígéri mindannyiunknak, nekünk pedig hinniünk kell neki, pont úgy, ahogyan Krisztus tette (Róm 16:20)!

Hogyan tanulhatunk meg Istenben bízni? A napi döntéseink hogyan tükrözik a hitünket? Mi a következő fontos döntés, amit meg kell hoznunk? Mit tehetünk azért, hogy valóban az Úr iránti bizalmunk látszódon meg belőle?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Zsid 2:13 versében Jézus ezt mondta: „*Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket Isten adott nekem*” (RÚF). Patrick Gray azt a gondolatot veti fel, hogy Krisztus itt a testvérei gyámjaként jelenik meg. A római *tutela impuberum* jogintézménye megszabta, hogy az apa halálakor „Egy nevelő, gyakran egy idősebb fiútestvér felelőssége lett, hogy gondoskodjon a fiatalabb gyerekekről és az örökségükről, amíg nagykorúak nem lettek. Ez a rendszer tehát magasabb szintre emelte az idősebb testvér természetes kötelezettségeit, hogy gondoskodjon a fiatalabb testvéreiről” (*Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition*. Atlanta, 2003, Society of Biblical Literature, 126. o.). Ez magyarázza, hogy *A zsidókhöz írt levél* miért utal ránk egyrészt Jézus testvéreiként, másrészt a gyermekeiként. Idősebb testvérünként Ő a nevelőnk, a gyámunk és a védelmezőnk.

„Krisztus eljött a földre, s mint az emberiség képviselője, felvette emberi természetünket. Sátánnal való küzdelmében megmutatta, hogy Isten olyannak teremtette az embert, hogy az – amennyiben az Atyával és a Fiúval összeköttetésben van – engedelmeskedni tudjon minden isteni rendelésnek” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 239. o.).

„Krisztus életével, tanításaival és példájával megvilágított tökéletes magyarázatát adta az önzetlen szolgálatnak, amelynek az eredete Istenben van. Isten nem önmagáért él. A világ megteremtésével és minden dolgok fenntartásával állandóan másokért szolgál. »...felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak« (Mt 5:45). A szolgálatnak ezt az ideálját Isten rábízta Fiára. Isten azért adta Jézust ennek a világnak, hogy az emberi nemzetségnek Ő legyen a feje, és hogy példájával megtaníthasson bennünket arra, hogy mit is jelent másokért élni” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Miért olyan fontos a számunkra, hogy Krisztus nem „a bűn alá rekesztve” született, mint mi (Róm 7:14)? Gondoljunk Mózesre! Az izraelitáknak miért volt különösen fontos, hogy tőlük eltérően ő nem volt rabszolga? Hogyan segít Mózes története megértenünk kicsiben azt, amit Jézus tett értünk?**
- 2) **Időzzünk többet a szenvedésnek az életünkben betöltött szerepénél! Miért nem gondolhatjuk, hogy önmagában a szenvedés jó, még akkor sem, ha időnként származhat valami jó is belőle?**

LUKÁTSI VILMA:

MI, BARTIMEUSOK

Bár autón suhanhatunk rajta,
életünk mégis a „nagy véres út”,
peremén a sántákkal, vakokkal,
észre sem veszi, aki oda jut...

Ó, nem mindig fehérbotos vakság
sodor ki a koldusok közé,
vak lesz az is, aki lefelé néz,
és sohasem tekint fölfelé.

Itt már egyenlők vagyunk egymással,
kezünk kinyújtott két koldustenyér:
jó szót kérünk, egy kis gyöngédséget,
jobban kell az, mint egy falat kenyér...

Dávidnak Fia! Könyörülj rajtunk!
Jólétben élő koldusok vagyunk.
Nyisd meg szemünk, hogy láthassunk Téged,
mert önmagunkba – belevakulunk!